хлѣбъ и вода прѣдъ тѣхъ; и да ядатъ и да пиятъ, и да отидатъ при господаря си. (23) И тури прѣдъ тѣхъ много ястие; и като ядохѫ и пихѫ, пуснѫ ги, та отидохѫ при господаря си. И [з]не дойдохѫ вече Сирийскитѣ пълкове въ земята на Израиля.

(24) А слѣдъ това, Венададъ Сирийский царь събра всичкото си воинство, и възлѣзе та обсади Самария. (25) И станѫ голѣмъ сладъ въ Самария; и, ето, обсадихѫ я додѣто глава ослова се продаде за осмдесеть сребѣрника, и четвьртьта на единъ кавъ [*]харейонинъ за петь сребьрника.

(26) И като заминваше Израилевътъ царь по стѣната, една жена извика къмъ него и казваше: Помогни, господарю мой царю. (27) А той рече: Ако ти Господь не помогне, отъ дѣ ще ти помогнѫ азъ? да ли отъ гумното или отъ жлебътъ? (28) И рече й царьтъ: Що имашъ? А тя рече: Тая жена ми рече: Дай сина си да го изядемъ днесь, а утрѣ ще изядемъ мойтъ синъ. (29) И [и]сварихми мойтъ синъ та го изядохми; и рѣкохъ и на утрѣшнийтъ день: Дай сина си да го изядемъ; а тя скри сина си. (30) И като чу царьтъ думатѣ на жената [і]раздра дрехитѣ си; и като минуваше върху стѣната, людиетѣ видѣхѫ, и ето врѣтище извътрѣ върху снагата му. (31) И рече: [к]Така да ми направи Богъ и така да приложи ако главата на Елиссея Сафатовътъ синъ остане на него днесь.

(32) А Елиссей сѣдѣше въ домьтъ си, и [л]старцитѣ сѣдѣхѫ съ него; и проводи *царьтъ* мѫжъ отъ себе си; но прѣди да дойде при него вѣстительтъ, той рече на старцитѣ: [м]Не видите ли че този синьтъ [н]на убийцата проводи да отнеме главата ми? гледайте, като дойде вѣстительтъ, затворѣте вратата и спрѣте го при вратата; тропотьтъ на новѣтѣ на господаря му не е ли вслѣдъ него? (33) И още като говорѣше съ тѣхъ, ето, слѣзе при него вѣстительтъ; и рече: Ето, отъ Господа е това зло: [о]какво вече да се надѣю на Господа?

ГЛАВА 7.

И рече Елиссей: Чуйте словото Господне. Така говори Господь: [а]Утрѣ, около този часъ, една сата чисто брашно *ще се продаде* за единъ сикль, и двѣ сати ечимикъ за единъ сикль, при портата на Самария. (2) И князьтъ на когото на рѫката се подираше царьтъ отговори на Божийтъ человѣкъ та рече: И [б]прозорци ако би направилъ Господь на небето можеше ли това нѣщо да стане? А той рече: Ето, ще видишь съ очитѣ си, но нѣма да ядешь отъ него.

(3) А [в]въ входътъ на портата имаше четирма мѫжие прокажени; и рекохѫ си единъ на другъ: Защо *да* сѣдимъ ний тукъ додѣ умремъ? (4) Ако речемъ да влѣземъ въ градътъ, глѣдътъ е въ градътъ, и ще умремъ тамъ; ако сѣдимъ тукъ, пакъ ще умремъ. Сега, прочее, да идемъ та да припаднемъ въ Сирийскийтъ станъ. Ако ни оставятъ живи, ще живѣемъ; ако ли ни умьртвятъ, ще умремъ. (5) И станахѫ като мрькнуваше за да влѣзѫтъ въ Сирийскийтъ станъ; и когато дойдохѫ до крайтъ на Сирискийтъ станъ, ето, нѣмаше человѣкъ тамъ. (6) Защото Господь бѣше направилъ *да* се чуе въ станьтъ на Сирийцитѣ тропотъ отъ колесници и тропотъ отъ коние, тропотъ отъ голѣма войска; и рекохѫ си единъ на другъ: Ето, Израилевътъ царь е наемжилъ противъ насъ [г]Хеттейскитѣ царие и Египетскитѣ царие за да дойдатъ върхъ насъ. (7) Заради това [ж]станахѫ та побѣгнѫхѫ въ тьмината, и оставихѫ шатритѣ си, и коннетѣ си, и ослитѣ си, станьтъ както бѣше, и побѣгнѫхѫ за животътъ си.

(8) И когато тѣзи прокажени отидохѫ до крайтъ на станьтъ, влѣзохѫ въ единъ шатьръ та ядохѫ и пихѫ, и зѣхѫ отъ тамъ сребро и злато и дрехи, и отидохѫ та *ги* скрихѫ; и вънихѫ се та влѣзохѫ въ другъ шатьръ, и зѣхѫ *друга* отъ тамъ, и отидохѫ та скрихѫ *и тѫхѫ*. (9) Тогазь рекохѫ помежду си: Ний не правимъ добрѣ: този день е день на до-

---

з Гл. 5; 2. Ст. 8, 9.
* Гѫлѫбовъ гной, *вѣроятно единъ видъ сочиво.*
и Лев. 26; 29. Втор. 28; 53, 57.
і 3 Цар. 21; 27.
к Руѳь 1; 17. 3 Цар. 19; 2.
л Иез. 8; 1. 20; 1.
м Лука 13; 32.
н 3 Цар. 18; 4.
о Иовъ 2; 9.
а Ст. 18, 19.
б Ст. 17, 19, 20. Гл. 5; 18.
в Мал. 3; 10.
г Лев. 13; 46.
д 2 Цар. 5; 24. Гл. 19; 7. Иовъ 15; 21.
е 3 Цар. 10; 29.
ж Псал. 48; 4—6. Прит. 28; 1.